

Dr hab. Katarzyna Kujawska-Murphy prof. UAP
Uniwersytet Artystyczny im M. Abakanowicz
w Poznaniu

Poznań, 10.12.2024

Recenzja dorobku artystycznego, dydaktycznego i organizacyjnego oraz wskazanego dzieła habilitacyjnego doktora Pana Piotra Nowińskiego, sporządzona w związku z przewodem habilitacyjnym w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie. Recenzja sporządzona na prośbę Rady Doskonałości Naukowej.

Dokumentacja złożona przez Habilitanta:

1. Dane wnioskodawcy, podpisany.pdf
2. Wniosek przewodni, podpisany.pdf
2. załącznik:1 Dane wnioskodawcy, podpisany.pdf
3. Załącznik:2 Autoreferat Piotr Nowiński, podpisany.pdf
4. Załącznik:3 Dokumentacja dorobku, Piotr Nowinski, podpisany.pdf

Informacje o Habilitancie

Piotr Nowiński w roku 2011 obronił przewód doktorski na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i otrzymał tytuł doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne. W Akademii Warszawskiej uzyskał wcześniej tytuł magistra na Wydziale Grafiki (2004 r.).

Pan Nowiński ukończył Studium Pedagogiczne w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w 2006 roku.

Od tegoż roku – 2006 – rozpoczął pracę jako asystent w Pracowni Rysunku prowadzonej przez prof. Pawła Nowaka w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych, na Wydziale Sztuki Nowych Mediów.

Samodzielna pracę dydaktyczną w powyższej Akademii rozpoczął w 2017 roku, wcześniej prowadził zajęcia z Typografii i Liternictwa, a w latach 2011-2015 był asystentem w Pracowni Projektowania Graficznego i Opakowań.

Pan Nowiński pracuje też w Pracowni Rysunku Narracyjnego, natomiast od 2018 roku prowadzi Pracownię Komiksu Multimedialnego i 2D na licencjackich studiach.

W roku 2017 pan Piotr Nowiński został powołany na funkcję prodziekana programu polskojęzycznego na Wydziale Sztuki Nowych Mediów – kierunek Grafika.

W następnym, 2018 roku, został przewodniczącym Rady Programowej oraz członkiem Rady Naukowej na Wydziale Sztuki Nowych Mediów.

W punkcie: II.1.

Autoreferatu, osiągnięcia w ramach działalności zawodowej, z opisu prac z lat 2012 do roku 2021 dowiadujemy się przede wszystkim o sposobach prowadzenia zajęć z osobami studenckimi, zajęć koncentrujących się na wizualnych formach narracyjnych, takich jak komiks i rysunek narracyjny. Dowiadujemy się głównie o działalności pedagogicznej skupiającej się na rozwijaniu umiejętności studentów w zakresie tworzenia przekazu wizualnego, który łączy elementy narracji literackiej z obrazem, stawiając duży nacisk na kreatywność, technikę oraz umiejętność opowiadania historii za pomocą ilustracji. Pan Nowiński prowadzi zajęcia warsztatowe, na których studenci uczą się: eksplorowania narzędzi i technik narracyjnych w formie wizualnej, z uwzględnieniem kompozycji, dynamiki kadru oraz relacji między obrazem a tekstem. W tym punkcie referatu czytamy także o zdolności tworzenia spójnych sekwencji obrazów, które skutecznie prowadzą widza przez historię.

Możemy prześledzić analizy i interpretacje komiksu oraz rysunku narracyjnego – w jaki sposób osoby studujące zapoznawane są z różnorodnymi stylami i podejściami, zarówno klasycznymi, jak i współczesnymi, co pozwala im lepiej zrozumieć specyfikę medium, jakim jest komiks, i sposób komunikacji wizualnej. Bardzo interesujące są podjęte działania, wraz z osobami studenckimi, we współpracy z Muzeum Powstania Warszawskiego. Taka współpraca skutecznie prowadzi widza (szczególnie młodego) przez historię. Podobnie niezwykle potencjał może wykazać projekt studencki w postaci realizacji komiksów multimedialnych przeprowadzony we współpracy z Domem Wsparcia dla Powstańców Warszawskich. Następnym ważnym działaniem jest współpraca edukacyjno-artystyczna z Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku. Na podstawie dostarczonej dokumentacji dotyczącej podróży, odkryć i badań brata Józefa, Bronisława Piłsudskiego, Pan Nowiński zaproponował wykonanie ćwiczeń polegających na zaprojektowaniu komiksu multimedialnego nawiązującego do tej historii.

Pomimo ważnych instytucji, z którymi Uczelnia (poprzez kontakty pana Nowińskiego) podjęła współpracę, dowiadujemy się przede wszystkim o działalności dydaktycznej Pana Nowińskiego.

W *Autoreferacie* uwagę przykuwa fakt, że Habilitant opisuje pracę z osobami studium, unikając tematyki swojej własnej twórczości.

Część II.2.

Autoreferatu, referująca **Pracę dydaktyczną** i działalność na rzecz Uczelni.

Z części tej wynika, że jednym z głównych celów Pana Nowińskiego jest nauczanie technicznych aspektów rysunku narracyjnego i rozwijanie zdolności studentów do wyrażania siebie poprzez sztukę. Metody pracy Pana Nowińskiego opierają się na interaktywnym podejściu do nauczania. Wykorzystuje on warsztaty, konsultacje indywidualne oraz wspólne analizy prac, aby umożliwić osobom studium świadome rozwijanie swoich pomysłów i technik. Często angażuje ich w projekty, które obejmują: tworzenie krótkich narracji wizualnych (np. historii obrazkowych, mini komiksów), opracowywanie bardziej rozbudowanych projektów, takich jak albumy komiksowe czy ilustrowane opowieści, udział w konkursach i wystawach, co pozwala studentom na prezentację swoich prac szerszej publiczności. Kładzie nacisk na umiejętność budowania wciągających opowieści, wrażliwość wizualną i świadomość estetyczną, znajomość kontekstu kulturowego i historycznego narracji wizualnej.

Niestety, muszę podkreślić fakt, że w *Autoreferacie* nakreślona jest zdawkowo, informacja o celach, inspiracjach i kontekście artystycznym, tak aby można było w pełni zrozumieć i ocenić wartość twórczą działań Kandydata, albowiem bez odniesienia się do tradycji i współczesnych nurtów artystycznych trudno jest ocenić, w jaki sposób twórczość Habilitanta przyczynia się do rozwoju dziedziny, w której działa. Brak tych kluczowych elementów może powodować, trudności w zrozumieniu istoty dorobku Habilitanta i oceny jego przewodu habilitacyjnego.

Autoreferat, podobnie jak następny rozdział pracy pisemnej, poświęcony dydaktyce mówi głównie o działalności dydaktycznej właśnie Pana Nowińskiego.

Brak analizy oraz opisu własnej twórczości w *Autoreferacie*, w tym brak odniesień do celów artystycznych autora, a także brak jakichkolwiek referencji do tradycji sztuki komiksu czy twórczości innych artystów, jest niefortunnym i istotnym niedopatrzeniem. Uniemożliwia to dokonanie wnikliwej analizy działań twórczych Habilitanta.

Nie wiemy, jakim obszarem twórczości autor poświęcał się od momentu uzyskania stopnia magistra czy doktora ani jakie kierunki artystyczne eksplorował w okresie pomiędzy tymi etapami a realizacją dzieł wskazanych jako kluczowe dla procedury habilitacyjnej. Brak szczegółowych informacji o przebiegu jego działalności twórczej, ewolucji stylu, inspiracjach oraz refleksji nad własnym dorobkiem utrudnia zrozumienie spójności i znaczenia tej twórczości w kontekście rozwoju zawodowego.

Jest to poważne zastrzeżenie, które rzutuje na kompletność przewodu habilitacyjnego. Analiza własnej twórczości, jej celów, wpływów oraz miejsca w szerszym kontekście artystycznym jest jedną z najważniejszych części takiego opracowania. Jej brak sprawia, że ocena wartości twórczej oraz artystycznej pracy Habilitanta staje się niepełna, a argumentacja na rzecz osiągnięcia przez niego stopnia naukowego może wydawać się pozbawiona wystarczającego fundamentu.

Habilitant nie wprowadził bibliografii, tak, jakby nie czerpał wiedzy z żadnych informacji związanych z referencjami w stosunku do własnej twórczości oraz zakresów pracy / współpracy z osobami studiującymi przy realizacji programu, szczególnie we współpracy z tak ważnymi miejscami Pamięci Polski.

Autoreferat w rozprawie habilitacyjnej jest kluczowym dokumentem, który pełni funkcję autoanalizy twórczości Habilitanta i stanowi jedną z podstaw do oceny dorobku naukowego, artystycznego lub dydaktycznego. Jego celem jest przedstawienie w spójny i logiczny sposób działań twórczych oraz refleksji na ich temat, co umożliwia przeprowadzenie rzetelnej oceny i wyciągnięcie wniosków dotyczących osiągnięć Habilitanta w kontekście jego rozwoju zawodowego.

Brakuje analizy własnej twórczości, opisu jej celów, założeń, inspiracji oraz kluczowych etapów rozwoju od momentu zdobycia stopnia doktora. Nie jest łatwo odnaleźć spójność narracyjną –

ukazującą, jak poszczególne etapy twórczości łączą się w logiczną całość, ilustrując rozwój i dojrzałość artystyczną.

Powyższe argumenty działają niekorzystnie na ocenę niniejszej rozprawy habilitacyjnej.

Znalazłam jednak bardzo istotny argument, który daje kredyt Habilitantowi:

pozycja prodziekana od 2017 roku, która sprawia, że ogrom pracy administracyjnej jest bardzo duży. Jako prodziekan programu polskojęzycznego na Wydziale Sztuki Nowych Mediów – kierunku Grafika, Pan Nowiński jest odpowiedzialny za działanie i funkcjonowanie programu studiów licencjackich i magisterskich. Funkcja prodziekana generuje niezmiernie dużo pracy i odpowiedzialności.

Bardzo istotne jest także to, że w 2018 roku dzięki inicjatywie Habilitanta powstała **pracownia dyplomowa na studiach licencjackich Komiks Multimedialny i Gry 2D**.

Program i wymogi takiej pracowni dyplomującej opiera się na dwóch głównych elementach: umiejętnościach plastycznych łączonych z technicznymi i znajomością odpowiednich programów komputerowych. Potrzebna do tego jest wyobrażenie sposobu opracowania dyplomu niejako „analogowo” i cyfrowo jednocześnie.

W latach 2011–2023 był promotorem głównym 103 prace dyplomowych osób studenckich. Przypominam, że wśród nich były realizacje związane ze współpracą z Muzeum Powstania Warszawskiego czy z Domem Wsparcia dla Powstańców Warszawskich.

Praca na rzecz Uczelni, opracowanie funkcjonowania nowej pracowni dyplomującej: Komiks Multimedialny i Gry 2D, współpraca z bardzo ważnymi polskimi instytucjami, to są atuty, które szczególnie podkreślam w mojej recenzji, ponieważ część omawiająca twórczość oraz prace wybrane w procesie habilitacyjnym oceniam jako zaledwie dostateczne.

CZĘŚĆ DOKONANIA ARTYSTYCZNE

Opisana w części *Dokonania artystyczne*, działalność pana Piotra Nowińskiego wskazuje w dużej mierze na działalność kuratorską.

Jak wcześniej pisałam, niestety bardzo mało napisane jest na temat własnej twórczości, co mogłoby pomóc w ocenie dorobku Habilitanta, ukazać, w jaki sposób rozwijał się artystycznie od uzyskania poprzednich stopni naukowych i jak jego działania wpłynęły na osiągnięcie obecnego etapu.

Z opisanych aktywności kuratorskich, szczególnie moją uwagę przyciągnął projekt z 2023 roku dotyczący organizacji dwuczęściowej wystawy profesora Mariana Nowińskiego, artysty, ojca Habilitanta.

Piotr Nowiński pisze w swoim referacie następująco¹:

W 2023 roku organizowałem jako kurator dwuczęściową wystawę prof. Mariana Nowińskiego pt. Sny z papieru i tuszu. Były to dwie wystawy, które odbyły się kolejno: pierwsza w Instytucie Cervantesa w Warszawie, druga w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych. Ideą tej wystawy było przedstawienie ilustracji stworzonych przez Mariana Nowińskiego poświęconych Don Kichotowi.

Zostały zaprezentowane prace profesora Nowińskiego, m.in. 50 prac rysunków tuszem. Byłoby interesujące, niemalże niezbędne, aby dokumentacja z działalności kuratorskiej została dołączona do portfolio. Podobnie jak projektowane przez Pana Piotra Nowińskiego okładki, do np. trzech tomów biografii pt. *Zofia Solarzowa – Życie spełnione* autorstwa W. Solarza i A. Sowy, wydanych przez Wydawnictwo Stowarzyszenie Promni.

W IV części:

Wybrane Dzieło Habilitacyjne, Autor opisuje jedną z dwóch wskazanych przez siebie wystaw: ***Natura Kamienia – ścieżka mojego artystycznego rozwoju.***

Wystawa odbyła się w Galerii Test, w 2021 roku i nosiła tytuł: *Natura Kamienia*. We wstępie do towarzyszącemu wystawie katalogu, (wspominając fascynację twórczością Tadeusza Dominika), Autor pisze:

Staram się odzwierciedlić nie samą naturę, co moje postrzeżenie jej – jako wciąż zmieniającej się, tworzącej od nowa. Intensywne kolory niewystępujące w rzeczywistości lub wprost przeciwnie rozmydlone barwy oddają moje wrażenia, gdy zanurzam się w górskich widokach. Czasami wrażenia te nie tyle oddają, co tworzę podczas malowania obrazu, na przykład rozlewając farbę na płótnie i wydobywając z takiej plamy kształty kamieni².

W 2022 roku została zorganizowana druga wystawa prac malarskich Pana Nowińskiego, w galerii Dom ze Sztuką w warszawskim Koneserze. Autor zaprezentował prace, które nie zmieściły się w Galerii Test, a także starsze realizacje. Na wygląd jednego z obrazów wpływ miała wojna w Ukrainie, jako spontaniczny gest solidarności. Były to dwie stróżki farb: niebieskiej i żółtej.

¹ Piotr Nowiński, *AUTOREFERAT*, Wydział Sztuki Nowych Mediów, Polsko-Japońska Akademia Technik Komputerowych w Warszawie, 2024, str. 20

² *Autoreferat Piotra Nowińskiego, część IV: Wybrane Dzieło Habilitacyjne*, str. 23

Wcześniej, w 2019 roku, w Starym Sączu, w Galerii Pod Piątką odbyła się wystawa *Światło w naturze*. Zaprezentowane zostały obrazy i starsze, jak i nowsze, a przede wszystkim kolejne siedem prac z cyklu *Kamienie*.

Autor w swoich zaprezentowanych wybranych dziełach habilitacyjnych odwołuje się do dwóch ważnych dla niego elementów: faktu, że naturalne malowane elementy natury, czyli kamienie i woda przeplatają się z elementami geometrycznymi, jak podziały w postaci traw, „siatek”, jak sam mówi, odzwierciedlające własne zobaczone impresje podczas wędrówek nad strumieniami czy rzekami.

Drugim istotnym i konsekwentnie stosowanym zabiegiem, jest używanie kwadratu jako podobrazia. Format kwadratu, np. 50 cm x 50 cm, lub 60 cm x 60 cm, a także 100 cm x 100 cm, jest punktem wyjścia wszystkich opisanych realizacji.

Niektóre obrazy zostały połączone, stanowiąc całość składającą się z np. 3 osobnych prac, jak w przypadku wystawy z 2020 r. w Galerii U w Domu Kultury Stokłosy.

Autor przytacza, że jedną z najpełniejszych ekspozycji była wystawa w Galerii Test w 2021 roku pt. *Natura kamienia*, na której zostały pokazane 25 prac, z czasu od 2018 do końca 2021 roku i jak w poprzednich opisach, Pan Nowiński mówi o tym, że jego rozważania oscylują głównie wokół zagadnienia natury kamienia.

Autor przytacza potrzebę poszukiwania wartości symbolicznych natury nieożywionej i ożywionej: kamienia, wody, światła, ale także pojawiających się cieni postaci ludzkich czy, jak sam pisze, rodziny.

Swoje prace Autor numeruje. Wszystkie obrazy są cyklami poświęconymi Kamieniom.

Niektóre cykle prac malarskich nazwane zostały „Kamienie i strumyk” inne cykle malarskie to „Spacer po kamieniach”, inne zaś „Spacer po kamieniach. Rodzina”.

W moim mniemaniu kamień, woda i światło są uniwersalnymi nośnikami treści artystycznych, które mogą być interpretowane w nieskończony sposób.

Ich różnorodne właściwości – od trwałości kamienia, przez zmienność wody, po ulotność światła – otwierają artystom drogę do eksploracji zarówno materialności, jak i duchowości. Są to elementy, które – choć odrębne – w dialogu tworzą przestrzeń dla głębokich refleksji nad czasem, przestrzenią i ludzkim doświadczeniem.

Kamień jest symbolem trwałości i niezmienności, ale jednocześnie może być nośnikiem historii i świadkiem przemijania czasu. W sztuce i architekturze kamień od wieków służył jako medium wyrażania siły, monumentalności i duchowości.

Kamień, jako materiał rzeźbiarski, pozwala artystom na tworzenie dzieł monumentalnych i delikatnych jednocześnie. Od starożytnych posągów po współczesne abstrakcyjne formy, kamień jest medium wyrażającym zarówno dosłowność, jak i abstrakcję.

W sztuce kamień często symbolizuje pamięć i przeszłość. Jego struktura – pełna warstw, pęknięć i śladów historii – przywodzi na myśl upływ czasu i trwałość natury.

Kamień może być używany w instalacjach artystycznych, gdzie jego ciężar i surowość kontrastują z bardziej ulotnymi materiałami, jak światło czy woda.

Woda, jako źródło życia i symbol przemiany, odgrywa kluczową rolę w sztuce i filozofii. Jej dynamika, od spokojnej tafli po burzliwe fale, jest inspiracją dla niekończących się eksperymentów artystycznych.

Artyści od wieków eksplorują właściwości wody jako medium odzwierciedlającego światło, przestrzeń i ruch. Claude Monet w swoich "Nenufarach" uchwycił migotliwą grę światła na powierzchni wody, tworząc niemal abstrakcyjny pejzaż.

Woda jest symbolem oczyszczenia, odrodzenia i życia. W mitologiach różnych kultur pojawia się jako życiodajna siła, ale również niszczycielski żywioł.

Światło jest najbardziej ulotnym z tych trzech elementów, ale jednocześnie stanowi istotę sztuki wizualnej. Jego obecność nadaje formę przestrzeni, definiuje kolory i tworzy atmosferę.

Artyści tacy jak James Turrell wykorzystują światło, aby przekształcić przestrzeń i stworzyć doświadczenie transcendencji. Światło, jako medium, umożliwia zabawę percepcją, zmieniając sposób, w jaki widz postrzega rzeczywistość.

W wielu kulturach światło jest symbolem boskości, mądrości i życia.

W sztuce sakralnej jego rola była kluczowa w tworzeniu mistycznej atmosfery, np. poprzez witraże w katedrach. Światło definiuje każdy obraz fotograficzny i filmowy. Kontrast między cieniem a światłem może budować napięcie, wyrażać emocje.

W japońskiej religii shinto, kamień i woda, i światło, wszystkie elementy natury, przyrody, posiadają własnego ducha „*kami*”; a pomimo stypendium Piotra Nowińskiego w Japonii i miejsca pracy, nie ma o tym mowy, a mogłoby to być interesującą ścieżką przybliżającą twórczość Autora (naturalnie jest to jedynie moje spostrzeżenie).

W przewodzie habilitacyjnym opis *Dzieł Wybranych* jest kluczowym elementem, który ma za zadanie przedstawić wkład Habilitanta w rozwój sztuki lub dziedziny, w której się specjalizuje. Brak szczegółowej analizy Dzieł Wybranych prowadzi do poważnych luk w ocenie wartości artystycznej i kontekstualnej twórczości Habilitanta.

Przewód habilitacyjny Pana Piotra Nowińskiego wprowadza mnie w konsternację podczas analizy i opisu dorobku artystyczno-naukowego i pedagogicznego.

Dlatego też usiłuję wyneść wartościowe, istotne aspekty w procesie całego dorobku Pana Piotra Nowińskiego, gdyż wiele braków w pracy habilitacyjnej, nawet brak bibliografii może prowadzić do trudności w ocenie: czy i w jaki sposób twórczość Habilitanta przyczynia się do rozwoju sztuki, a w konsekwencji utrudnia ustalenie, czy twórczość spełnia wymagania habilitacji w zakresie samodzielności i wybitności artystycznej.

Pomimo braku dogłębnej analizy poszczególnych dzieł, a co najważniejsze w moim odczuciu: brak odniesień do tego, jak dzieła te wpisują się w obecne trendy, dyskusje czy problemy w sztuce, wpływa niekorzystnie na ocenę.

Mimo wskazanych braków i niedociągnięć w *Autoreferacie* oraz opisie *Dzieł Wybranych* można dostrzec istotne, pozytywne aspekty w działaniach twórczych i dydaktycznych Habilitanta. I choć brakuje odniesień do nurtów czy teorii sztuki tematyka dzieł Habilitanta może zostać interpretowana w szerszym kontekście, np. jako refleksja nad czasem, przemijaniem, ekologią czy relacją człowieka z naturą. Tego typu interpretacje mogą podnieść wartość artystyczną jego twórczości.

Opis twórczości, mimo braków, wskazuje na duże zainteresowanie Autora eksploracją technologiczną, struktury i dynamiki naturalnych elementów. Tego typu podejście świadczy o potrzebie zgłębiania głębszych warstw wizualnej i taktylnej percepcji oraz o docenieniu złożoności otaczającego świata.

Eksplorując uniwersalne i ponadczasowe tematy, takie jak kamień, woda i światło, które mają głęboki potencjał symboliczny i artystyczny, a ich wybór świadczy o wrażliwości na kwestie związane z estetyką natury oraz duchowym wymiarem rzeczywistości. Taka tematyka sugeruje, że Habilitant podejmuje próbę dialogu z fundamentalnymi pytaniami o egzystencję.

Warto, aby Habilitant uzmysłowił sobie potencjał poruszanej w twórczości tematyki, by działać jako katalizator refleksji nad związkami między człowiekiem a naturą i wartościami dotyczącymi ekologii. W obliczu współczesnych wyzwań ekologicznych takie prace mogą skłaniać do przemyśleń nad trwałością, kruchością i pięknem otaczającego nas świata, nawet jeśli w *Autoreferacie* nie zostało to w pełni wyrażone.

Habilitant podejmuje działania malarskie, które – w swojej koncepcji – próbują uchwycić nieuchwytność i efemeryczność światła oraz wody, a jednocześnie zestawiać je z trwałością kamienia. Taki kontrast może być odczytywany jako próba łączenia przeciwieństw, takich jak trwałość i zmienność, surowość i delikatność.

Twórczość Habilitanta, ze względu na uniwersalny charakter podejmowanych tematów, może pełnić istotną funkcję w dydaktyce artystycznej. Nauczanie oparte na przykładach czerpanych z jego twórczości – nawet jeśli jest niedostatecznie omówione w dokumentacji habilitacyjnej – ma szansę inspirować studentów do eksploracji natury, namysłu na ekologią przedstawioną także za pomocą komiksów multimedialnych, które wkrótce będą ważnym mostem łączącym nasze pokolenie z pokoleniem naszych dzieci: pokoleniem Z, Y, Alfa.

KONKLUZJA

Pomimo braku dogłębnej analizy i kluczowych informacji w *Autoreferacie*, co obniża profesjonalizm dokumentu, to działalność na rzecz Uczelni, prowadzenie bardzo wartościowej i interesującej pracowni: **dyplomowa pracownia na studiach licencjackich — Komiks Multimedialny i Gry 2D**, organizacja wielu wydarzeń artystyczno – kulturalnych, praca przy ogromnej ilości dyplomów licencjackich, są wysoce wartościowym wkładem.

Niewielki dorobek własnej twórczości wystawienniczej, w galeriach o nie najwyższym znaczeniu w kraju, to minusy działalności Habilitanta. Autor jednak, koncentrując się na takich elementach jak struktura kamienia, gra światła na wodzie (tutaj przytaczam opis wybranych dzieł habilitacyjnych) czy ich wzajemne oddziaływania, wykazuje dużą estetyczną wrażliwość na zjawiska wizualne. Prace sugerują intuicyjne podejście do kompozycji, światłocienia i faktury, co wskazuje na dobry warsztat artystyczny.

Habilitant wykazuje zdolność do przekładania swoich artystycznych doświadczeń na praktykę dydaktyczną, co ma kluczowe znaczenie w kształceniu nowych pokoleń artystów.

Działania dydaktyczne Habilitanta sprzyjają rozwijaniu wrażliwości estetycznej, rozumienia materiału oraz umiejętności wyrażania idei za pomocą procesu dyplomowania i wprowadzaniu wartości uniwersalnych w elementy gier 2D, a to z kolei jest jednym z istotnych komunikatorów pokolenia Z i następnych pokoleń Y i Alfa, jak wcześniej już pisałam.

A zatem docenienie gier jest współczesną koniecznością. Wprowadzanie do ich projektowania edukacyjnych elementów także jest koniecznością. Pan Nowiński ma tę możliwość poprzez swoją wrażliwość i współpracę z dyplomantami i osobami studiującymi, ponieważ gry te trafiają do obecnego pokolenia dyplomantów, czyli twórców, jak i do odbiorców tychże produktów dyplomowych.

Pomimo niedociągnięć w dokumentacji przewodu habilitacyjnego, to wskazuję na innowacyjność w pracy dydaktycznej.

Skłaniam się do wystawienia oceny POZYTYWNEJ i do nadania stopnia doktora habilitowanego Panu Piotrowi Nowińskiemu i stwierdzam, że pomimo niskiego poziomu pracy składającej się na przewód habilitacyjny, to jednak, w moim mniemaniu, praca habilitacyjna spełnia wymogi kwalifikacyjne Ustawy.

Niniejszym stwierdzam, że wymogi autoreferatu, zakresu i wartości dzieła habilitacyjnego, dorobku twórczego oraz dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego w dziedzinie sztuki na niskim poziomie, choć w moim przekonaniu, wystarczającym - spełniają wymagania art. 219 ust.1, pkt 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r.) Dz. U. z 2023 r. poz. 742 o stopniach i tytułach naukowych w zakresie sztuki, stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki.

Taki werdykt otwiera przed Habilitantem przestrzeń do kontynuacji pracy nad pełniejszym wyrażaniem i dokumentowaniem swojego wkładu w sztukę współczesną.

Dr hab. Katarzyna Kujawska-Murphy prof. UAP
Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu.